

Pytania o Jana Pawła II

Cz. 13 (nr 34 GB)

13. Wymień co najmniej pięciu Polaków kanonizowanych lub beatyfikowanych przez Jana Pawła II

Polacy kanonizowani przez Jana Pawła II

Jan Paweł II był uznawany za papieża najbardziej gorliwego w wynoszeniu na ołtarze kolejnych błogosławionych i świętych. Rozumiał bowiem, że każda epoka potrzebuje nowych wzorców, możliwie bliskich realiom współczesności.

Wśród kanonizowanych przezeń około 500 osób znalazło się jedenaścioro Polaków. Dzięki temu skromny stan liczebny rodzimych świętych wzrósł z 14 do 25 (dla porównania: Włochy mają ich ponad 600, Hiszpanie i Francuzi – po około 400). Zapewne nie jest przypadkiem, że niemal wszystkie nowo uświęcone postacie z nad Wisły (z wyjątkiem królowej Jadwigi) należały do stanu duchownego.

Św. Maksymilian Kolbe (1894-1941)

Przyszedł na świat w rodzinie zduńskich tkaczy. Na chrzcie otrzymał imię Rajmund. We wczesnej młodości ukazała mu się Matka Boża, trzymająca dwie korony: białą, oznaczającą czystość (celibat), i czerwoną – męczeństwo. Gdy spytała, którą koronę wybiera, odpowiedział radośnie: obie!

We wrześniu 1910 roku przywdział habit nowicjusza franciszkańskiego we Lwowie i przyjął imię zakonne Maksymilian. Lata 1912-1919 spędził na studiach w Rzymie.

W 1927 r. stał się głównym inicjatorem zbudowania w Teresinie pod Warszawą wielkiego klasztoru franciszkańskiego – Niepokalanowa. Wiosną 1941 roku trafił do obozu koncentracyjnego Auschwitz. Dwa miesiące później zgłosił się na śmierć w bunkrze głodowym zamiast innego, wytypowanego już więźnia. Zmarł po dwóch tygodniach strasznych cierpień.

Został kanonizowany 10 października 1982 r. w Rzymie. Od tej pory jest patronem więźniów obozów koncentracyjnych.

Św. Brat Albert Chmielowski (1845-1916)

Współcześni nazywali go ojcem nędzarzy i najpiękniejszym człowiekiem swego pokolenia. On sam powiadał, że trzeba być dobrym jak chleb. Innym jego znanym powiedzeniem było: „Od ognia zapala się ogień; od serca – serce”.

Przyszedł na świat jako Adam Chmielowski, syn zubożałego szlachcica. Po ukończeniu gimnazjum w Warszawie, przystąpił do powstania styczniowego, podczas którego stracił lewą nogę. Lata 1869-1874 spędził w Monachium, studiując malarstwo. Później od czasu do czasu wykorzystywał swe umiejętności jako wędrowny malarz religijny i konserwator świętych obrazów. Nałogowo palił cygara.

W 1888 r. złożył w Krakowie śluby zakonne i przyjął imię Albert. Postanowił, że będzie niósł pomoc biedakom i nieszczęśnikom, zakładając dla nich przytułki i tworząc miejsca pracy. Tak spędził resztę życia, gromadząc wokół siebie ludzi podobnie myślących.

Został kanonizowany 12 listopada 1989 r. w Rzymie. Uchodzi za patrona ubogich i głodujących.

Św. Rafał Kalinowski (1835-1907)

Po wielu życiowych doświadczeniach przywdział habit karmelity bosego i został kapłanem. Dzięki niezwyklej osobowości i głębokiej wierze, znalazł najwłaściwsze miejsce do działania w konfesjonale.

Przyszedł na świat w Wilnie jako Józef Kalinowski. Uczył się wybornie, a maturę zrobił mając 15 lat. Wiosną 1857 r. ukończył studia inżynierskie w Petersburgu.

Za działalność konspiracyjną w trakcie powstania styczniowego został skazany na 10 lat syberyjskiej katorgi. Po częściowej amnestii przeniósł się do Irkucka. W kwietniu 1874 r. wrócił do Królestwa Polskiego.

Latem 1877 r. przystąpił do karmelitów bosych w austriackim Grazu i przyjął imię zakonne Rafał. Cztery lata później przeniósł się do klasztoru w Czernej pod Krakowem. Zmarł w opinii świętości.

Został kanonizowany 17 listopada 1991 r. w Rzymie. Uważany jest m.in. za patrona Sybiraków.

Św. Melchior Grodziecki (ok. 1582/4-1619)

Jako jezuita oddany całym sercem Kościołowi, wolał ponieść śmierć z rąk innowierców, niż zaprzeczyć się wiary katolickiej.

Urodził się w Cieszynie. Wiosną 1603 r. rozpoczął nowicjat u jezuitów w Brnie. W czerwcu 1614 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Pod koniec 1618 r. znalazł się w słowackich Koszycach, gdzie wspólnie z węgierskim jezuitą Stefanem Pongraczem i księdzem pochodzenia chorwackiego Markiem Krizem organizował misję dla garnizonu cesarskiego.

We wrześniu 1619 r. został, podobnie jak Pongracz i Kriz, poddany torturom ze strony zbuntowanych przeciw cesarzowi hajduków Jerzego Rakoczego – kalwinistów. Wszyscy trzej duchowni zmarli od zadanych ran. Zostali kanonizowani 2 listopada 1995 r. Doznają czci jako tzw. męczennicy koszyccy, niezłomni obrońcy wiary.

Św. Jan Sarkander (1576-1620)

Zarządzając katolicką wyspą w morzu protestantyzmu, stał się ofiarą szczególnej nienawiści.

Jego matka, Helena Górecka, była zubożałą polską szlachcianką. Ojciec był mieszczaninem ze Skoczowa. Po śmierci ojca matka z piątką dzieci przeniosła się na Morawy, do syna z pierwszego małżeństwa. Tam Jan ukończył szkołę parafialną w mieście Przybor. Następnie kontynuował naukę w szkołach jezuickich, ostatecznie został księdzem diecezjalnym. Wiosną 1616 r. objął stanowisko proboszcza w Ołomuńcu.

Niespełna cztery lata później, podczas rozruchów antykatolickich, został ujęty przez protestantów i poddany torturom. Powieszono go za ręce i przywiązano go za nogi do haka w podłodze, poddano rozciąganiu kołowrotem i przypalaniu pochodniami.

Zmarł po czterech takich „przesłuchań”.

Został kanonizowany 21/22 maja 1995 r. w Ołomuńcu i w Skoczowie. Odtąd jest uważany za jednego z patronów ekumenizmu, czyli pojednania między kościołami chrześcijańskimi.

Św. Jadwiga królowa (ok. 1373-1399)

W wieku dojrzałym nigdy nie dała się sprowadzić z drogi prawdy. Największą jej pasją było szukanie towarzystwa ludzi mądrych, pobożnych i dalekowzrocznych.

Przyszła na świat jako trzecia córka Ludwika Wielkiego, króla Węgier i Polski. Po mieczu wywodziła się z Andegawenów (de Anjou), natomiast obie jej babki pochodziły z Polski. 16 października 1384 została ukoronowana na królową Polski, a 18 lutego 1386 r. weszła w związek małżeński z wielkim księciem litewskim Władysławem Jagiełłą. Zmarła trzynastoletnie lat później wskutek powikłań okołoporodowych (dziecko zmarło również).

Została kanonizowana 8 czerwca 1997 r. w Krakowie. Podczas wygłoszonej z tej okazji homilii Jan Paweł II powiedział: „Swoją pozycję społeczną, swoje talenty, całe swoje życie prywatne oddała na służbę Chrystusa, a gdy przypadło jej w udziale zadanie królowania, oddała swe życie również na służbę powierzonego jej ludu.”

Św. Jan z Dukli (1414-1484)

Już jako młodzieniec odznaczał się czystością obyczajów, pobożnością i trzeźwością sądu.

Przed przekroczeniem furty franciszkanów konwentualnych w Krośnie prowadził przez kilka lat żywot pustelnika.

W klasztorze przeszedł wszystkie stopnie przygotowania zakonnego i kapłańskiego. W 1463 r. przeniósł się do franciszkanów obserwantów (tzw. bernardynów) we Lwowie, ponieważ bardziej odpowiadało mu ich nawiązywanie do pierwotnej surowości reguły franciszkańskiej. W wieku dojrzałym uchodził za najwybitniejszego kaznodzieję Lwowa. Słynął również jako spowiednik.

Został kanonizowany 10 czerwca 1997 r. w Krośnie. Uznawany jest za postać ekumeniczną, ponieważ wytrwale głosił Ewangelię także wiernym innych wyznań.

Św. Kinga (1234-1292)

Odnaczała się szczególnym umiłowaniem cnoty czystości. Wierna zasadom duchowości franciszkańskiej, nieustannie okazywała miłosierdzie potrzebującym.

Była córką króla węgierskiego Beli IV. Jej małżeństwo z księciem małopolskim Bolesławem Wstydlwym – wskutek zawartych ślubów czystości ze strony obojga małżonków – pozostało nieskonsumowane przez całe 40 lat jego trwania. Dzięki temu małżeństwu doszło do odnowienia sojuszu Piastów z Arpadami. Owdowiawszy, Kinga przywdziała habit klaryski w klasztorze w Starym Sączu, który sama uprzednio założyła.

Potrafiła łączyć życie pełne modlitwy z troską o rozwój swej nowej ojczyzny, nękaną najazdami Tatarów. Do końca życia szła w murach klasztornych przyodziewki dla biednych wdów i sierot.

Została kanonizowana 16 czerwca 1999 r. w Starym Sączu. Jest patronką górników wydobywających sól, albowiem legenda głosi, że widząc nędzę mieszkańców Bochni, wskazała im miejsce występowania pokładów soli.

Św. Faustyna Kowalska (1905-1938)

Przeżyła tyle lat, co Chrystus – 33. Od siódmego roku życia odczuwała powołanie zakonne, ale zdołała je urzeczywistnić dopiero jako 20-latką. Została wówczas przyjęta do Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Warszawie, zmieniając imię z Heleny na Marię Faustynę. 22 lutego 1931 r. miała wizję i usłyszała głos Chrystusa, który wyraził życzenie, by stworzyć i rozpowszechnić Jego obraz z podpisem „Jezu, ufam Tobie”. Namalowany zgodnie ze wskazówkami siostry Faustyny wizerunek przedstawia Jezusa zmartwychwstałego. Z przebitego (niewidocznego na obrazie) serca wychodzą dwie wiązki promieni: biała i czerwona.

Została kanonizowana 30 kwietnia 2000 r. w Rzymie. W oparciu o spisane w jej dzienniczkach wizje Jan Paweł II ustanowił nowe, powszechnie obowiązujące święto kościelne – Miłosierdzia Bożego – przypadające w pierwszą niedzielę po Wielkanocy.

Św. Urszula Ledóchowska (1865-1939)

Julia Ledóchowska, późniejsza siostra Urszula, urodziła się pod Wiedniem jako córka polskiego emigranta i Szwajcarki. Mając 21 lat, wstąpiła do klasztoru urszulanek w Krakowie. Była poliglotką – dzięki znakomitej pamięci opanowała 10 języków.

Była wzorem ofiarności, katolicką wychowawczynią polskiej młodzieży (m.in. na emigracji). Pragnęła, aby ta była dobrze wyedukowana i przynosiła zaszczyt ojczyźnie.

W czerwcu 1920 r. uzyskała zgodę Stolicy Świętej na założenie nowego odłamu zakonnego – Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego. Pomogło to przy zakładaniu: domów dziecka, przedszkoli, szkół, prewentoriów, internatów, tanich kuchni. Nie tylko w Polsce, również we Włoszech i Francji.

Została kanonizowana 18 maja 2003 r. w Rzymie. Podczas Mszy kanonizacyjnej Papież stwierdził: „Wszyscy możemy uczyć się od niej, jak z Chrystusem budować bardziej ludzki świat, w którym coraz pełniej będą realizowane takie wartości jak: sprawiedliwość, wolność, solidarność, pokój”.

Św. Józef Sebastian Pelczar (1842-1924)

Podejmował setki inicjatyw przekraczających jego zasadnicze powinności. Cechowała go niezwykła pracowitość i życzliwość w kontaktach z ludźmi. Przyszedł na świat nieopodal

Krosna jako syn chłopski. Po święceniach kapłańskich w Przemyślu wyjechał na studia do Rzymu, a po powrocie został wykładowcą m.in. teologii na Uniwersytecie Jagiellońskim.

W 1894 r. powołał do życia Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego (sercanki). Inną jego ważną inicjatywą stało się zorganizowanie Towarzystwa Artystów św. Łukasza, którego zadaniem było eliminowanie z kościołów, a także z mieszkań, kiczów o treści religijnej. Był jednym z inicjatorów utworzenia w 1909 w Rzymie hospicjum dla przebywających tam polskich księży.

Został kanonizowany w Rzymie 18 maja 2003 r. (wspólnie z Urszulą Ledóchowską). Czczony jest jako patriota, opiekun ubogich, biskup wspierający reformy Kościoła, pisarz katolicki, pasjonat pracy na ambonie i w konfesjonale.

* * *

Dawniej na ołtarzach

Zanim Jan Paweł II przystąpił do zbożnego dzieła powiększenia liczby polskich świętych, ich poczet tworzyli: św. Wojciech, św.św. Pięciu Braci Męczenników, św. Bruno z Kwerfurtu, św. Andrzej Świerad, św. Stanisław biskup, św. Otton z Bambergu, św. Jadwiga Śląska, św. Jacek Odrowąż, św. Jan Kanty, św. Kazimierz królewicz, św. Stanisław Kostka, św. Jozafat Kuncewicz, św. Andrzej Bobola i św. Klemens Hofbauer.

Opracował Andrzej Witkowski